

politikerlederen kan få lov til at udvikle sig her i landet, når man på den måde smyger sig udenom.

Det, der har været gennemgående i drøftelsen, er: Hvad vidste man? Lad os så prøve at kigge på, hvad man vidste hos myndighederne, hos Told og Skat. Om selskabstømning ved vi, som jeg nævnte før, at der i januar 1990 blev lavet en rapport, der advarede mod omfattende handel med selskaber med det formål at tømme dem og efterlade selskabet med betydelige gældsbyrder.

Ordet selskabstømning var ikke opfundet på det tidspunkt, men det er lige præcis den trafik, selskabstømning går ud på. Når vi desuden ved, at mange af de store selskabstømmere var direkte nævnt ved navn i denne rapport, og at det var dem, man ønskede at undersøge, og man faktisk brugte mange ressourcer på at undersøge dem, er det mildest talt relevant at spørge, hvorfor man ikke fulgte anbefalingerne om at gøre noget, herunder f.eks. at lave den fælles gruppe, det samarbejde mellem forskellige myndigheder, som var en direkte anbefaling i den rapport.

Nu har hr. Svend Aage Jensby oplyst over for Folketinget, at det er en velkendt rapport, som han har læst, og som er udbredt i politiet, og på den foranledning – for jeg har sådan set selv undersøgt, om jeg kunne få anledning til at kigge i den for at få lidt større klarhed over, hvad den reelt indeholdt – vil jeg gerne spørge skatteministeren, om det er muligt for Folketinget at få udleveret den rapport.

Der sker så beklageligvis ikke noget. I 1991 i juli rejses en konkret sag i Køge, i oktober måned orienterer Tolddistrikt Køge en arbejdsgruppe, der er nedsat om skatteunddragelser, om problemstillingen: selskabstømning. 1992 modtages en scribe henvendelser fra skatte-regionerne med ønske om en hurtig indsats. Tiden går. Først i april 1993 kommer landets på det tidspunkt nye skatteminister med en melding om, at der nu vil blive stoppet for selskabstømning, og den udmelding, som var vigtig, for den stoppede faktisk trafikken, kom altså ikke på grundlag af en indstilling fra hans eget system, men på grund af de afsløringer i dagspressen, der har rullet igennem årene, startende med Mynderups i Børsen, som fik denne sag frem i lyset.

Der går yderligere tid, og først i sommeren 1994 kom det egentlige lovindgreb specielt rettet mod selskabstømning, selv om jeg anerkender,

at allerede skattereformen i 1993 begrænsede noget af trafikken. Siden har der været det nødvendige samarbejde mellem forskellige myndigheder, men da var skaden jo sket.

Nu jeg har gjort lidt ud af at fortælle om dette tidsforløb, synes jeg måske også, man skal have med, at tømningerne startede i slutningen af 1980'erne, fortsatte i begyndelsen af 1990'erne, 1990-91, og toppede i slutningen af 1992 og i begyndelsen af 1993.

Vi har i Enhedslisten taget en stikprøve, hvor vi har kigget på 100 sager for at se, hvornår salget til tømmeren foregik, og tre fjerdedele af dem er gennemført i slutningen af 1992 og i begyndelsen af 1993. Vi har kigget lidt på nogle af de opgørelser, der har været over fine folk, fine advokater, og set, hvornår de solgte. De solgte i november, december 1992 og i begyndelsen af 1993.

Jeg er sikker på, at havde myndighederne på det tidspunkt og allersenes i sommeren 1992, hvor man helt klart måtte vide, hvad der foregik, råbt gevalt, var der nok mange af de fine folk, der havde sagt fra, og jeg tror som nævnt tidligere, at man kunne have undgået ca. halvdelen af tømningerne ved at have sagt fra i tide.

Noget af det, der hører med til selskabstømmerproblematikken, var det med skattegodtgørelser. De sager begyndte allerede i begyndelsen af 1980'erne. Palle Graff fra Told og Skat har offentligt sagt, at det daværende Statsskattedirektorat i begyndelsen af 1980'erne fik øje på en utilsigtet udnyttelse af skattegodtgørelsesordningen, uden at der skete noget, og han var i øvrigt så ikke i stand til at forklare, hvorfor der ikke var sket noget.

I 1990 er den trafik så voldsom, at man nedsætter en gruppe til at overvåge handel med over- og underskudsselskaber, altså også overskudsselskaber; men det spillede åbenbart ikke nogen større rolle, at man vidste, der var noget galt, for da man så fik stoppet trafikken med skattegodtgørelse pr. 1. januar 1991 og hørte debatten herinde om det, var det ikke snyderiet, der var det store problem, men det var en omlægning og en lempelse af selskabsskatten, der var begrundelsen for, at man fjernede fidusen. Faktisk først efter en scribe sager i medierne begyndte man i løbet af 1992 at se nærmere på den svindel og koble den sammen med selskabstømmerne. Det var meget langsomt, og i den tid, der gik, eksploderede udbetalingen af skattegodtgørelser.